

Добри Чинтулов
Възпоменание

Току-що се яви зората
в един прекрасен майски ден,
излязох аз из одаята
душевно много наскърбен.

Но где и към кого да тръгна?
Кой може да ме утеши?
Към кой мъдрец да се обърна
с съвет той да ми се яви?

И тъй стоях със нетърпене,
и много, много аз мълчах,
но по сърдечно си влечене
към Трапезица аз тръгнах.

Навред там тихий вятър вее,
реката Янтра там шуми:
и славейчето сладко пее
и пътниците весели.

Мен само не развеселява
тази природна веселба,
но само ми възпоменава
за прадедните времена!

И дума: „Слушай, юноше, с внимание,
към тебе вика таен глас,
на, гледай, със възпоменане
живее всичко до тозчас.

Смисли за тази Трапезица,
за този старий, наший град,
той българска е бил столица,
и скрива прадедния прах!

Със върнатата си тук дружина
Асен е някога живял,
но много оттогаз се мина,
откак със слава той гърмял.

Оттука български юнаци

далеко тичали на смърт,
високо дигали байраци,
врази кога им се явят!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мирослава Фъндъкова

Публикация:

Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5785>]